

nemocenských pokladen) (organisovaná svobodná volba lékaře). Způsob provedení této svobodné volby lékaře a doba, kdy jest ji zavést, bude stanovena vládním nařízením po slyšení dobrého zdání paritní komise, zřízené ze zástupců svazu nemocenských pokladen a organizací lékařských.

Až toto nařízení bude vydáno, pozbudou účinnosti ustanovení § 6 c), odst. 2. a 3., nem. zák. ve znění zákona ze dne 20. listopadu 1917, č. 457 ř. z.

Článek III.

Na bratrské pokladny nevztahují se ustanovení tohoto zákona o způsobu volby.

Článek IV.

Zrušují se ustanovení § 7a), odst. 3., § 9a), § 9c), č. 1., § 16b), první věta, § 18, § 34, odst. 2., § 52, posl. odst., § 53, posl. odst., § 58, odst. 3. a 4., § 65, odst. 1., věta druhá, zák. nem. a článek XXII. zákona z 15. května 1919, č. 268 Sb. z. a n.; dále § 114, odst. 3., lit. d) a g), § 119c), lit. k), §§ 121—121 g, 121 h, odst. 1.—4., a § 121 i) živn. řádu.

Článek V.

Právní jednání, jehož jest třeba, aby jmění nemocenské pokladny, jež se rozpustila, přešlo v majetek nemocenské pokladny přejímací, nepodléhá kolkům, poplatkům ani jiným dávkám.

Článek VI.

Na případy onemocnění, vzniklé před účinností tohoto zákona, nevztahují se ustanovení jeho o dávkách pokladničních.

Článek VII.

Ustanovení § 3. zákona ze dne 10. prosince 1918, č. 63. Sb. z. a n., o výši podpory v nezaměstnanosti, nejsou tímto zákonem měněna.

Článek VIII.

Vláda se zmocňuje, aby nařízením rozšířila působnost tohoto zákona, zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33. ř. z., a pozdějších zákonů jej doplňujících nebo měnících nebo jednotlivých jejich částí na Slovensko a Podkarpatskou Rus a změnila tak zákonná ustanovení dosud tam platící.

Článek IX.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1921 a pozbývá jí dnem 31. prosince 1921. Ministru sociální péče se ukládá, aby jej provedl.

(Sb. z. a n. z 31. prosince 1920, část CXLIV.)

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 21. ledna 1921, čís. 26., kterým se upravují předpisy o nemocenském pojištění na Slovensku a v Podkarpatské Rusi.

Podle čl. VIII. zákona ze dne 22. prosince 1920, č. 689 Sb. z. a n., vydávají se tyto předpisy:

§ 1. Působnost nařízení vlády republiky Československé ze dne 23. září 1919, č. 516 Sb. z. a n., rozšiřuje se i na území Podkarpatské Rusi s tím, že prováděním pojištění nemocenského v Podkarpatské Rusi pově-

ruje se Zemská úřadovna pro pojištění dělníků na Slovensku v Bratislavě se zpětnou platností ode dne 1. října 1919.

§ 2. Odst. 1. § 10 zákonného článku z roku 1907 bude zníti takto:

Pojistná povinnost stanovená v § 1 zákona z 30. března 1888, č. 33 ř. z. ve znění článku 1. zákona z 15. května 1919, č. 268 Sb. z. a n. (vládní nařízení z 23. září 1919, č. 516. Sb. z. a n.) nevztahuje se ke zřízencům, kteří jsou ustanoveni se stálým služným ve službě státu, země, župy, okresu, obce, municipálního města nebo veřejného fondu, pokud zřízenci ti mají v případě onemocnění proti svému zaměstnavateli nárok na služné aspoň po dobu jednoho roku.

§ 3. Odst. 1. § 24 zákonného článku XIX. z roku 1907 mění se takto:

Za účelem pojištění zařadí se pojištěnci podle pracovního výdělku ve mzdové třídy podle této stupnice:

Mzdová třída	denní pracovní výdělek v Kč.		Za průměrný pracovní výdělek denní platí
	nad	do	
I.	—	3.—	2.—
II.	3.	5.—	4.—
III.	5.—	7.50	6.—
IV.	7.50	10.50	9.
V.	10.50	13.50	12.
VI.	13.50	16.50	15.
VII.	16.50	19.50	18.
VIII.	19.50	22.50	21.
IX.	22.50	25.50	24.—
X.	25.50	28.50	27.—
XI.	28.50	31.50	30.
XII.	31.50	34.50	33.—
XIII.	34.50	—	36.

Pro vyměření příspěvku počítá se týdenní výdělek sedminásobnou, měsíční třicetinasobnou částkou denního výdělku.

§ 4. Prvá věta § 25 zákonného článku XIX. z roku 1907 ve znění §u 3 nařízení vlády republiky Československé ze dne 23. září 1919, č. 516. Sb. z. a n., mění se takto:

Celkové příspěvky za jednoho pojištěnce nesmějí za týden činiti více nežli čtyři desetiny průměrného denního pracovního výdělku třídy mzdové (§ 24, odst. 1.).

§ 5. Odst. 3. § 25 zákonného článku XIX. z roku 1907 mění se a bude zníti takto:

Ukáže-li se toho potřeba, může ministerstvo sociální péče vyslechnouc Zemskou úřadovnu pro pojištění dělníků na Slovensku povolití, aby celkové příspěvky za pojištěnce mohly býti zvýšeny až nejvýše na 8% průměrné mzdy mzdové třídy, do níž pojištěnec byl zařazen, pokud je to nutno k úhradě zákonných dávek (§ 50).

§ 6. Odst. 1. § 50. zákonného článku XIX. z roku 1907 se mění a bude zníti takto:

Přednětem pojištění označeného v § 1 jest poskytování nemocenských podpor, podpor šestinědek a pohřebního. Na pojišťovacích dávkách budiž poskytováno aspoň:

1. Od počátku nemoci zdarma lékařská pomoc, čítající v to pomoc při porodu, přispění báby, jakož i potřebná léčiva a jiné therapeutické pomůcky.

2. Trvá-li nemoc déle 3 dnů a je-li nemocný neschopen výdělku, ode dne onemocnění toto denní nemocenské:

ve mzdové třídě	I.	1 Kč 40 h
" " "	II.	2 „ 70 „
" " "	III.	4 „ — „
" " "	IV.	6 „ — „
" " "	V.	8 „ — „
" " "	VI.	10 „ — „
" " "	VII.	12 „ — „
" " "	VIII.	14 „ — „
" " "	IX.	16 „ — „
" " "	X.	18 „ — „
" " "	XI.	20 „ — „
" " "	XII.	22 „ — „
" " "	XIII.	24 „ — „

Den, kdy se nepracuje, je-li prvním nebo posledním dnem nemoci, nebudiž čítán.

Nemocenské podpory (č. 1. a 2.) budtež poskytovány, dokud nemoc trvá, a neskončí-li dříve, po dobu jednoho roku od počátku nemoci, a to nemocenské týdně pozadu.

3. Šestinedělkám buď poskytována peněžitá podpora ve výši nemocenského 6 neděl před slehnutím a až do 6 neděl po slehnutí, pokud nekonají v té době námezdní práce.

4. Šestinedělkám, které samy kojí své děti — bez ohledu na nemocenské nebo podporu šestinedělek, již se jim snad dostává — podpora ve výši polovičního nemocenského až do uplynutí 12. týdne po slehnutí (prémie na kojení).

5. Zemřel-li pojištěnec, pozůstalým 30násobný obnos průměrného denního výdělku pracovního, ale ne méně nežli 150 Kč (pohřebné). Není-li tu pozůstalých, budiž použito pohřebného až do výše vzniklých útrat pohřbu k úhradě těchto nákladů.

6. Příslušníkům rodiny pojištěncovy, a to manželce, družce, nebo manželu, manželským, nemanželským a nevlastním dětem do dokonaného 16. roku, rodičům, scurozencům, dědu a babě, tchánovi a tchýni, kteří bydlí s pojištěncem ve společné domácnosti a nejsou sami podrobeni pojistné povinnosti, dávky uvedené pod č. 1. a 5., pohřebné však nesmí převyšovati 60 Kč, zemřel-li příslušník rodiny nejvýš dvouletý, 180 Kč při úmrtí příslušníka staršího dvou let, nedokonavšího však 14 let, a 300 Kč, jde-li o příslušníka staršího.

Každá okresní nemocenská pokladna jest povinna poskytnouti dávky uvedené v odstavci prvním, č. 1., také členu jiné nemocenské pokladny, jenž v jejím obvodu bydlí a příslušníkům jeho rodiny, je-li poskytnutí dávek těch nezbytně nutno nebo vyžaduje-li toho příslušná nemocenská pokladna. Tato jest povinna nahraditi náklad.

§ 7. Odst. 1. § 51 zákonného článku XIX. z roku 1907 se mění a bude zníti takto:

Dávky mohou býti stanovami zvýšeny nebo rozšířeny nad nejnižší míru označenou v § 50 v tomto rozsahu:

1. Denní nemocenské může býti zvýšeno v první mzdové třídě až na Kč 2.25, v ostatních mzdových třídách až do 90% nižší hranice denního výdělku mzdové třídy, pohřebné až na 45násobný průměrný denní výdělek pracovní.

2. Nemocenské může být zvýšeno o 10%, trvá-li nemoc déle 13 neděl, o 20% základu svého, trvá-li nemoc déle 26 neděl a o 30%, trvá-li nemoc déle 39 neděl.

3. Pro pojištěnce, jejichž pracovní výdělek převyšuje denně Kč 37.50, mohou být zavedeny zvláštní třídy s průměrným pracovním výdělkem denním 39 a 42 Kč a s denním nemocenským 26 Kč a 28 Kč.

4. Šestinedělkám z kruhů rodinných příslušníků může být poskytnuto nemocenské 6 neděl před slehnutím a až do 6 neděl po slehnutí až do výše polovičního nemocenského pojištěnce.

5. Prémie na kojení může být členkám prodloužena až na dobu 26 týdnů.

6. Po stejnou dobu může být poskytnuta i rodinným příslušníkům, a to až do výše $\frac{1}{4}$ nemocenského pojištěnce.

7. Onemocnělým nebo šestinedělkám zůstavším v domácím ošetřování může být přidělen s jich svolením ošetrovatelský personál, šestinedělkám s jich svolením ošetřování v ústavě pro šestinedělky nebo v podobném ústavě. V těchto případech mohou být vzniklé náklady započítávány na nemocenské až do polovice jeho.

§ 8. Na případy onemocnění vzniklé před účinností tohoto nařízení nevztahují se ustanovení jeho o dávkách pokladničních.

§ 9. Ustanovení § 3 zákona ze dne 10. prosince 1918, č. 63 Sb. z. a n., o výši podpory v nezaměstnanosti, nemění se tímto nařízením.

§ 10. § 1 tohoto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení, §§ 2 až 9 prvním dnem měsíce následujícího po vyhlášení. Provedením nařízení pověřuje se ministr sociální péče. (Sb. z. a n. z 29. ledna 1921, část 7.)

Sprostředkování práce a podpory nezaměstnaných.

Výnos ministerstva soc. péče, č. j. 18351/E-1920, ze dne 17. listopadu 1920, o přiznávání podpor v nezaměstnanosti demobilisovaným legionářům.

Všem okresním správám politickým v Čechách, na Moravě a ve Slezsku a všem administrativním vrchnostem I. instance na Slovensku!

Ministerstvo sociální péče uznávajíc plně důvody, pro které demobilisovaní legionáři zasluhují zvláštního zřetele, nařizuje:

1. aby nezaměstnaní legionáři, na něž by se jinak vztahovalo ustanovení druhé věty § 3, zákona ze dne 10. prosince 1918, č. 63 Sb. z. a n., obdrželi podporu aspoň jako osoby demobilisované ve výši 4 K denně, ač-li jim nepřísluší podpora vyšší na podkladě mzdy a nemocenského oněch dělníků, kteří v témž místě a v témž oboru jsou zaměstnaní.

2. Aby při žádostech legionářů o podporu bylo zásadně upuštěno od dodržování zdejších oběžníků ze dne 31. července 1919, č. 17253/III. předepsané 14 denní lhůty karenční.

3. Posléze se všechny politické úřady I. instance zmocňují, aby v těch okresích, kde vyplácení podpor v nezaměstnanosti je zastaveno nebo omezeno, přes tento všeobecný zákaz přiznávaly podpory v nezaměstnanosti legionářům, pro které by nebylo žádné pracovní příležitosti, nejdéle však po dobu 12 neděl, jestliže konaným šetřením o majetkových, rodinných a výdělkových poměrech v každém jednotlivém případě bude zjištěno, že by jinak jejich výživa byla ohrožena.